

[Estrup]

ne? Ingen af delene bliver egentlig rigtig afklaret. Der gøres ikke noget forsøg på at kvantificere problemet i form af et større eller mindre antal ubesatte job i bestemte erhverv.

Det skal jeg ikke bebrejde finansministeren. Sådan nogle skøn er nødvendigvis meget usikre og bundet af det øjebliksbillede af arbejdsmarkedet, som på den måde tegnes.

Værre er det, at vi heller ikke får en analyse af de mekanismer, som skaber flaskehalsene. Hvis man vil gøre sig håb om at fjerne og allerhelst forebygge sådanne barrierer på arbejdsmarkedet, må minimumskravet være, at man kan give et signalement af problemet, at man nogenlunde præcis kan sige, hvor og i hvilket omfang det på længere sigt er galt.

Det har eksempelvis ikke stor interesse i dag at vide, at der i efteråret og vinteren 1985 var et stort efterspørgselspres i bygge- og anlægssektoren, hvis der er grund til at tro – som jeg tror, der er – at denne situation vil forsvinde af sig selv i løbet af 1986.

Det, det derimod drejer sig om, er at løse et langsigtet strukturelt problem.

Jeg tror, finansministeren har undervurderet betydningen af at analysere og forklare flaskehalsproblemet. Først og fremmest er dette naturligvis nødvendigt for at finde de rigtige løsninger i arbejdsmarkedspolitikken, men det er ikke mindre vigtigt, at der skabes forståelse for problemet i den offentlige debat, og at denne forståelse breder sig til begge sider af arbejdsmarkedet.

Erkendelsen af, at der er tale om fælles problemer og fælles interesser for virksomheder og lønmodtagere, er væsentlig. Ellers giver man de bagstræveriske kræfter på arbejdsmarkedet og i den politiske debat for let spil.

Det bliver for let at slippe igennem med en argumentation, som siger, at så længe der findes 220.000 fuldtidsledige på årsbasis, er det uvæsentligt og alene udtryk for regeringens undervurdering af ledighedsproblemet, at der eksisterer nogle få tusinde arbejdspladser, som ikke umiddelbart kan besættes, for hvor skal resten af de arbejdsløse gå hen?

Det kan ikke understreges tit nok, at dette billede af arbejdsmarkedet er totalt misvisende. Mere end 700.000 personer berøres årligt af arbejdsløshed, men af dem er kun en brøkdel, i dag mindre end 10 pct., ledige hele

året. Resten finder efter kortere eller længere tid ny beskæftigelse.

Det drejer sig altså om mere end 650.000 ledige, der på denne måde finder tilbage på arbejdsmarkedet hvert år.

Hvor kommer disse job fra? Ja, det er for størstedelen ikke gennem arbejdsformidlingen. I øjeblikket besættes der vel årligt ca. 100.000 pladser gennem AF. Mere end en halv million job skaffes altså til veje ad andre kanaler.

Derfor er det ikke særlig interessant at tælle sammen, hvor mange ledige job der hver måned findes på formidlingskontorerne. Det kan højst give en fornemmelse af, hvilken vej udviklingen går på arbejdsmarkedet.

Bortset fra gruppen af egentlige langtidsledige, som frembyder særlige problemer og derfor, som det er sket i det seneste år, kræver en særlig indsats, så drejer det sig i stort omfang om at skabe betingelser, så de, der er midlertidigt ledige, er det i en kortere periode end i dag. En afgørende betingelse for, at det kan lykkes, er, at der tages nye initiativer hos virksomhederne, og at der til at matche de jobmuligheder, som herved opstår, skabes nye og forbedrede kvalifikationer hos arbejdsstyrken. Det drejer sig om udvikling og omstilling på begge sider af arbejdsmarkedet. Men forudsætningen for dette er, at begge parter erkender, at det statiske verdensbillede ikke duer. Vi kan ikke løse ledighedsproblemet ved passivitet.

Det er på denne baggrund, at Kvindeligt Arbejderforbunds og SiDs rapport fra marts i år med titlen: »Paradoksproblemer – fup eller fakta?« virker så bagstræverisk og er så frustrerende læsning. Det hedder på side 12 i rapporten:

»Flaskehalsproblemet eksisterer ikke. Alligevel tager regeringen initiativ til kriselignende ændringer i uddannelsespolitikken og i AF-systemet.«

Og i følgebrevet til folketingets medlemmer hedder det:

»Rapportens hovedkonklusion er, at det er meget svært at se begrundelsen for, at regeringen har afsat 125 mill. kr. til at afhjælpe et problem, som der ikke findes dokumentation for.«

Og fru Jytte Andersen har jo gentaget disse bemærkninger her i dag et par gange.

Dette er efter min mening en rendyrket strudsementalitet. Man kan kun håbe, at den